

## השכינה נקראת בת שבע

**וְאֶזְלָא הָא, כִּי הָא דְאָמַר רַבִּי חֵיִיא אָמַר רַבִּי יוֹסִי**

וביאור ענין זה הולך כמו שביאר רבי חייא בשם רבי יוסי, בְּתוּלָה

**יִרְתָּא שְׁבַע בְּרָכוֹת, דְּאֵתְּבָרְכָא בְּשֶׁבַע** כלה בתולה יש לה שבע

ברכות כי מתברכת משבע הספירות של המלכות, בְּגִין דְּבְתוּלַת יִשְׂרָאֵל

**יִרְתָּא שְׁבַע בְּרָכִין, וְעַל דָּא אֵתְּקַרֵּי בֵּת שְׁבַע** לפי שהשכינה

עצמה יורשת שבע ברכות מז"ת דו"א ולכן היא נקראת בת שבע.

## רק בתולה הנשאת מתברכת בשבע ברכות

**וְאֵנְתָּתָא אֲחֵרָא, מֵאַן בְּרָכָאן דִּילָהּ** ואשה אחרת שהיא אלמנה

וגרושה ואינה בתולה מה הברכה שלה. **בְּרָכְתָא דְּבַעַז וְרוֹת**

הברכה שלה היא כברכת החופה של בועז ורות, **כְּמָה דְּאֵתְּ אָמַר** וכמו שכתוב,

**וַיֹּאמְרוּ כָּל הָעָם אֲשֶׁר בְּשַׁעַר וְהַזְקֵנִים עֲדִים יִתֵּן**

**יְהוָה אֵת** האשה הבאה את ביתך כרחל וכלאה אשר בנו שתיהם את בית ישראל

ועשה חיל באפרתה וקרא שם בבית לחסון וְגו' ויהי ביתך כבית פרץ אשר ילדה תמר

❦ אור הרשב"י ❦

תמר ליהודה וְגו' שגם היא היתה בת זוגו של בנו של יהודה ונתייבמה אצל יהודה.

ודע כי משמע בזהר כאן שבאלמנה וגרושה אין מברכים בחופתם נוסח השבע ברכות כמו שמברכים לבתולה אלא ברכה זו הנכרת כאן ואכן כך מבואר בתשובות הגאונים (שערי תשובה תשובה שדמ). אבל ברמב"ם

[כ] כי רות היתה בת זוגו של מחלון ולא של בועז אלא שנתאלמנה ונישאה לבועז ביבום ולא בירכו אותה בשבע ברכות אלא כברכה זו שאמרו לו "יתן ה' את האשה הבאה אל ביתך" מחדש שלא היתה שלך "כרחל וכלאה" שהאחת היתה בת זוג לעשיו וניתנה ליעקב וכן "ויהי ביתך כבית פרץ אשר ילדה

ליהודה וגו', דַּוְדָּאֵי בְּתוּלָה בְּשִׁבְעָה אֶתְבְּרָכָא, וְלֹא אֶתְתָּא  
 אַחְרָא בְּרֹזָא דָּא כִּי ודאי בתולה הנשאת היא כנגד המלכות ולכן רק היא  
 מתברכת בשבע ברכות ולא אשה אחרת.

רבי אבא ורבי יצחק ישבו תחת האילנות ללמוד תורה בצלילות הדעת  
 כִּיּוֹן דְּמָטוּ בְּחֻקְלָהּ, חָמוּ אֵילָנִין, יְתְּבוּ תְּחוּתֵיהּ כִּיּוֹן  
 שהגיעו לשדה אחת ראו אילנות ישבו רבי אבא ורבי יצחק תחת האילנות. אָמַר  
 רְבִי אַבָּא, הָא צְחוּתָא דְּמַלְי דְּאוּרֵייתָא. נְתִיב אמר רבי אבא  
 הרי כאן יש מקום המסוגל ללמוד תורה בצלילות הדעת, נשב כאן.

יום אחד שזוודע לה' לבדו והיינו הבינה הנקראת יום המושגת רק לז"א  
 פְּתַח וְאָמַר, (ישעיה כז) וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא יִתְקַע בְּשׁוֹפָר  
 גָּדוֹל וּבָאוּ הָאוֹזְבָדִים בְּאֶרֶץ אַשּׁוּר וְהִנְדָּחִים  
 בְּאֶרֶץ מִעֲרִים והשתחוו לה' בהר הקודש בירושלים וגו'. וְהָיָה בַּיּוֹם  
 הַהוּא, מֵאֵן בַּיּוֹם הַהוּא מהו ביום ההוא, באיזה יום מדבר הכתוב. אָלָא  
 הַהוּא יוֹמָא דְּאֶתְיַדַּע לְקוּדְשָׁא בְּרִידָּה הוּא אלא הוא יום אחד

### אור הרשב"י

ביום חופתם שבע ברכות כבתולה. רק  
 שלבתולה אם זה בבית החתן ויש פנים  
 חדשות מברכים שבע ברכות כל השבעה  
 ימים ואילו לגרושה ואלמנה רק יום החופה  
 מברכים שבע ברכות ותו לא.

וברשב"א ובשו"ע (אבן העזר סימן סב)  
 מבואר שמברכים להם שבע ברכות אלא  
 שאין להם שבעה ימים לברכה אלא רק יום  
 אחד לברכה ושלושה ימים לשמחה ע"ש. וכן  
 המנהג היום שגם לגרושה ואלמנה מברכים

הלימוד היומני

שיוודע לה' לבדו והיינו הבינה הנקראת יום המושגת רק לז"א **כָּמָה דַּאתְּ אָמַר**  
 וכמו שכתוב (זכריה יד) **וְהָיָה יוֹם אֶחָד הוּא יוֹדַע לִי יְיָ.**

ביום ההוא ביום בוא גוג על אדמת ישראל

**תו,** עוד יש לפרש **בַּיּוֹם הַהוּא, כָּמָה דַּאתְּ אָמַר** ביום ההוא הוא כמו  
 שכתוב (יחזקאל לח) **בַּיּוֹם בֹּא גּוֹג עַל אֲדַמַּת יִשְׂרָאֵל** כאשר גוג  
 ידרוך על אדמת ארץ ישראל אז תפעל הבינה את כל הנקמות לאומות העולם ואת הגאולה  
 לישראל.

יתקע בשופר גדול בחינת הבינה

**יִתְקַע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל** ושואל **מַה לָּן בֵּיהּ, אִי הוּא רַב אוּ**  
**יְעִיר** מה זה משנה לנו אם השופר יהיה גדול או קטן. **אֵלֶּה הַהוּא**  
**שׁוֹפָר עֲלֹאָה, דְּבִיה נְפֻקִין עֲבָדִין לְחִירוֹ תְּדִיר** אלא שבא  
 לומר לנו שהשופר הוא שופר הבינה הנקרא שופר העליון שבו יוצאים העבדים לחירות  
 ומידה, **וְהָאִי אִיהוּ יוֹבֵלָא, דְּיוֹבֵלָא עֲלֹאָה וְרַבְרָבָא הוּא.**  
 והבינה נקראת יובל כי היא יובל עליון וגדול כי עכשיו שולטת התבונה שהיא שופר קטן  
 אבל לעת"ל תשלוט הבינה שנקראת שופר גדול **וְכֹד הָאִי אֶתְעֵר** ולעתיד לבא  
 כאשר היא תתעורר לשלוט **כָּל חִירוֹ דְּעֲלָמִין מִתְעָרִין בֵּיהּ,** כל החירות  
 של העולמות יתעוררו בו ולא יהיו עוד עבדים לסט"א **וְהָהוּא אֶקְרִי שׁוֹפָר**  
**גָּדוֹל** ואימא היא נקראת שופר גדול מה שאין כן המלכות שנקראת קרן, ולכן בשמיטה

שהיא מצד המלכות מתעוררת רק חירות מועטת לעבד עיברי שיוצא בשמיטה, אבל עבד נרצע ממשיך לעבוד עד היובל שאז יוצא מצד הבינה מכח החירות הנשפעת ממנה.

האובדים שאיבדו אמונתם בארץ אחרת

וּבָאוּ הָאוֹבְדִים בְּאֶרֶץ אֲשׁוּר. הָאֹבְדִים מִיְּבַעֵי לֵיהּ, או  
הַנִּצְּאָבְדִים, מֵאֵי הָאוֹבְדִים היה צריך לומר ובאו האובדים או

הנאבדים כי הם עצמם נאבדו ומהו האובדים שזה מלשון שאיבדו משהו. הָאוֹבְדִים

מִמָּשׁ, בְּגִין דְּאִינוּן בְּאֶרְעָא אַחְרָא, וּמֵאֵן דְּשִׂאֲרֵי

בְּאֶרְעָא אַחְרָא, יְנִיק מְרֻשׁוֹתָא אַחְרָא וּכְאֵלוּ לָא שְׂרִיא

בְּמַהִימְנוֹתָא, בְּגִין כִּדְ אוֹבְדִים אֶקְרוּן אלא שכיון שהם בגלות

בארץ אחרת הם איבדו את האמונה ואת השפע שצריכים לקבל, כי מי שנמצא בארץ אחרת

יונק מרשות אחרת וכאילו לא שורה באמונה וכמו שאמרו חז"ל הדר בחוץ לארץ דומה

שאינו לו אלוה וכאילו עובד עבודה זרה ולכן נקראו אובדים. אוֹבְדִים אִינוּן

בְּכָל סְטָרִין והם איבדו את כל הצדדים של השפע בין רוחני ובין גשמי, דְּכִד

יִשְׂרָאֵל שְׂרִיין בְּאֶרְעָא קְדִישָׁא, וּכְאִין כי כאשר עם ישראל נמצאים

על אדמת ארץ ישראל והם צדיקים, וּכְאִין תְּדִיר בְּכִלָּא, וּכְאֵן לְעִילָא

וְתִתָּא אז הם זוכים לכל שפע רוחני וגשמי כי הם זוכים למעלה ולמטה.

השלמה מההשמטות (מחלק א' סימן כ"ב)